

той се пазѣше да не мръдне, за да могатъ да си взематъ нѣкоя трохичка. Една жена запърполѣ съ политѣ си и влѣзе въ кафенето, но Серафимъ не я погледна. Следъ малко жената заприказа високо и той даде ухо:

— . . . Скъпо, всичко скъпо, кръстникъ Еню! Какво да купимъ съ две-три яйца, дето ги вземаме суринъ отъ кокошкитѣ? Едвамъ сварваме да си вземемъ по кривача солъ и калѣпъ сапунъ, та да се оперемъ. Туй кибритъ, газъ — забравили сме го. Че баремъ да сме добре, да сме здрави, кръстникъ Еню, а то. . .

— Какво прави Иванъ? Какъ е сега?

— Какъ ще е Иванъ? — лежи. Отде дойде тази болестъ, кръстникъ Еню, отде дойде. Сега по св. Богородица ще стане седемъ месеца какъ не е похваналъ работа. Души го нѣщо въ гърдитѣ, подpira го ей тука е. Отслабна, да го духнешъ ще падне. Не е добре, кръстникъ Еню, жълтъ, черенъ като прѣстъ. Думатъ ми: Заведи го въ болницата, тури го на колата и го заведи въ болницата. — За болницата трѣбватъ пари — каза Еню.

— Трѣбватъ, ами, какъ да не трѣбватъ, — Жената въздѣхна, следъ туй продължи: Че нали ни умрѣ изонзи день, кръстникъ Еню, и биволицата. Изкарахъ я здрава и читава, нищо ѝ нѣмаше, а вечерята, като си дойде, гътна се предъ самъ вратника и умрѣ. Душата ми се обърна, плакали сме като че ли умрѣ чиякъ. . .

— Болестъ има по добитъка — каза Еню — и на мене ми умрѣ една телица.

— Ни отъ месото зехме, ни кожата. Доде фелдшерътъ и каза: не бива кай, да ядете отъ нея, ще я заровите заедно съ кожата, съ все. . . Охъ, то нащо тегло! Не знамъ, не знамъ. . .

Жената замълча, но като се послуша по-добре, Серафимъ разбра, че се шепне. Изведнажъ Еню извика:

— Нѣмамъ пари азъ! Отде ще ти взема пари да ти дамъ? Нѣмамъ. . .